

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kabai Eszter jogtanácsos (....) által képviselt felperes neve(....) felperesnek, a dr. Ónódi Ernő ügyvéd (....) által képviselt alperes neve(....) alperes ellen szerzői jogdíj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. július 11. napján kelt, 64.P.24.495/2009/24. sorszámú ítélete ellen az alperes 25. sorszám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja akként, hogy az előzetesen végrehajtható 930 688 (Kilencszázharmincezer-hatszáznyolcvannyolc) forintot meghaladóan az alperest terhelő marasztalás összegét 869 692 (Nyolcszázhatvankilencezer-hatszázkilencvenkettő) forintra és 2005. november 1. napjától a kifizetés napjáig számított törvényes kamataira leszállítja. Az elsőfokú perköltségről akként rendelkezik, hogy a felek a felmerült költségeiket maguk viselik.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 45 000 (Negyvenötezer) forint másodfokú perköltséget.

Az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 163 000 (Százhatvanháromezer) forint fellebbezési illetékből a felperes 109 000 (Százkilencezer) forintot, az alperes 54 000 (Ötvennégyezer) forintot köteles az államnak külön felhívásra megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 3 648 058 forintot és ennek 2005. november 1. napjától a kifizetésig számított törvényes kamatát, valamint 318 900 forint perköltséget. Megállapította, hogy az ítélet 930 688 forint, valamint ennek kamata vonatkozásában - fellebbezésre tekintet nélkül - előzetesen végrehajtható.

Ismertette, hogy a Budapesti Rendőr-főkapitányság VIII. Kerületi Rendőrkapitánysága Bűnügyi Osztályának Gazdaságvédelmi Alosztálya 2005. augusztus 31-én a B... piacon az alperestől lefoglalt 58 db, fekete tokkal és színes borítóval ellátott DVD lemezt, 6552 db üres DVD lemezt, továbbá 2367 db üres CD lemezt. A lemezek egyike sem volt ellátva a felperes által kibocsátott hologramos

címkevel. Az alperessel szemben megindult nyomozást a rendőrhatalóság 2006. január 18-án kelt 01080-3401/2005.bü. számú határozatával, bűncselekmény hiányában megszüntette. Az üres adathordozókat már ezt megelőzően, 2005. december 9-én kiadta az alperesnek.

Az elsőfokú bíróság tényként állapította meg továbbá, hogy a szlovák B... 2005. augusztus 31-én kiállított számlája szerint az alperes 4465 db üres DVD-t és 1700 db üres CD-t szerzett be azzal, hogy ezek ellenértékének kiegyenlítésére vonatkozó fizetési határidő 2005. szeptember 14-e. Az említett szlovák cég - keltezés nélküli nyilatkozata szerint - 2005. augusztus 31-én DVD-eket és CD-eket szállított az alperesnek, amelyek ellenértékét az alperes nem egyenlítette ki, ezért a cég 2006. február 20-án 6450 DVD-t és 2750 CD-t Szlovákiába visszaszállította, 1/3-ukat kibontott, illetve csomagolás-sérült állapotban.

Tényként volt megállapítható az is, hogy az alperes 2005. augusztus 31-ei keltezéssel jogdíjelszámolásra a felperesnek 4465 DVD lemezt és 1700 CD lemezt jelentett be.

A felperes keresetében az alperest 3 648 058 forint megfizetésére kérte kötelezni jogdíj és költségátalány címén. Kamatra is igényt tartott. Az összeg lényegében két tételből tevődött össze, egyrészt az alperes által önként elszámolásra bejelentett mennyiség 930 688 forint ellenértékéből, továbbá a rendőrség által lefoglalt DVD-k és CD-k vonatkozásában a 1 358 685 forint jogdíjból, valamint ezzel azonos összegű költségátalányból.

Az alperes 930 688 forint és kamata vonatkozásában elismerő nyilatkozatot tett, ezt meghaladóan a kereset elutasítását indítványozta. Hivatkozása szerint a lefoglalt adathordozók még nem kerültek a tulajdonába, mivel az ellenértéküket nem egyenlítette ki. Megjegyezte, hogy a bejelentési kötelezettség alanya egyébként sem ő, hanem a számlát kiállító szlovák cég lett volna. A bejelentés megtételére lehetősége sem volt, mert az adathordozókat már azelőtt lefoglalták, hogy a bejelentés megtételére előírt határidő lejárt volna.

Az elsőfokú bíróság a döntése alapjául a szerzői jogról szóló (Szt.)1999. évi LXXVI. törvény - 2006. január 1-jét követően hatályos - 20. § (2) bekezdését, valamint 22. § (1) bekezdését ismertette. Megállapította, hogy a 2005. augusztus 31-ei számla tartalmával megegyezik az alperesnek a felperes felé ugyanaznap tett bejelentésében írt 4465 db DVD és 1700 db CD mennyisége. Erre a részre az alperes nem vitatatta, hogy 930 688 forint jogdíjjal és kamataival tartozik, ezért az elismert követelésre a keresetet alaposnak találta és előzetesen végrehajthatónak nyilvánított a Pp. 231. § d) pontjára hivatkozva.

A jogdíj követelés másik részével kapcsolatban azonban nem derült fény arra, hogy a rendőrség által az alperestől lefoglalt hologramos címke nélküli 6552 üres DVD lemeznek, valamint 2367 üres CD lemeznek része volt-e a bejelentésben szereplő mennyiség. Ezért az elsőfokú bíróság - utalva arra, hogy ilyen tényre az alperes nem is hivatkozott - arra következtetett, hogy a lefoglalt mennyiség az alperes által

elismert mennyiségen felül volt az alperes birtokában. Ezért az alperestől lefoglalt mennyiség vonatkozásában az alperest jogdíj és ezzel egyező összegű költségátalány (összesen: 2 717 370 forint) megfizetésében is marasztalta.

Az alperes védekezésére tekintettel kifejtette, hogy az Szjt. 2005. augusztus 31-én hatályos szövege nem tartalmazott olyan kötelezettséget, hogy a forgalomba hozatali céllal történő raktáron tartás megkezdése is jogdíjfizetési kötelezettséggel járna, azonban az irányadó bírói gyakorlat szerint mégis úgy ítélte meg, hogy a forgalomba hozatal az e célból történő raktározást is magában foglalja. Az adott esetben is azt tartotta életszerűnek az adásvételre szolgáló piacon történt lefoglalásra tekintettel, hogy az alperes az adathordozókat forgalomba hozatal céljából tartotta magánál.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte. A határidőben érkezett fellebbezésében a korábban is vitatott 2 717 370 forint és járulécai erejéig kérte a kereset elutasítását. A hiánypótlás keretében kiegészített és részletesen indokolt fellebbezésében már a kereset teljes egészében történő elutasítását kérte.

Külön sérelmezte az előzetes végrehajthatóság kimondását is, mivel a felperes a perben erre vonatkozó kérelmet nem terjesztett elő. Jogi álláspontja szerint az előzetes végrehajthatóság kimondása a Pp. 3. § (2) bekezdése szerinti eljárásjogi alapelvbe, valamint a Pp. 215. §-ának rendelkezésébe ütközik.

Fellebbezésének kiegészítésében előadta, hogy visszavonja a „tartozás elismerésére” vonatkozó nyilatkozatát, mert az hibás tényadatokon és nyilvánvaló tévedésen alapult.

Változatlanul azzal is érvelt, hogy a rendőrség által lefoglalt raktározott árukészlet kereskedelmi forgalomba nem kerülhetett, nem merült fel adat arra nézve, hogy a hordozókból akár egyetlen darabot is értékesített volna. Így a „forgalomba hozatal”, mint a jogdíjfizetési kötelezettség feltétele, nem valósult meg.

Előadta, hogy a perben kihallgatott házastársa és üzlettársa, B... A... 2005. szeptember 8-án a felpereshez téves bejelentést tett. A bejelentésben feltüntetett 1700 db CD-t és 4465 db DVD-t mind a felperes, mind az elsőfokú bíróság úgy értékelte, hogy ez a lefoglalt adathordozók mennyiségén felüli mennyiség volt. Az alperes jogszerű eljárását támasztja alá, hogy a 2005. szeptember 6-án kelt elismervény szerint B... A... 1100 db DVD lemez és 800 db CD lemez jogdíjának megfizetését igazoló hologramos címkéket vett át a felperestől.

Hangsúlyozta továbbá, hogy a képviselőjében eljáró B... A... jogszabályi kötelezettség hiányában tett bejelentést, mert a hordozókat az alperes nem hozta be az országba, azok ellenértékének kiegyenlítése nélkül a kazettákon tulajdonjogot nem szerzett. A rendőrhatalóság jogszerűtlenül járt el, amikor a bejelentésre és a jogdíjfizetésre nyitva álló határidő kezdő napján a lefoglalást fogatosította.

Kiemelte azt is, hogy a lefoglalás megszüntetésekor tételes átadás-átvétel nem történt, mert az adathordozókat egy másik személytől lefoglalt adathordozókkal együtt zsákokban, számolatlanul kapták vissza. Az adathordozók egy része meghibásodott, megsérült, ezeket 2006. február 20-án Szlovákiába visszaszállította.

Logikai ellentmondásnak tartotta, hogy az elsőfokú bíróság a raktározást is forgalomba hozatalnak értékelte. Kifejtette, hogy amennyiben állandó és egységes lett volna a gyakorlat ennek a kérdésnek a megítélésében, akkor a bejelentésre és a díjfizetésre vonatkozó normaszöveget 2005 decemberében nem kellett volna módosítani.

Szembeállította egymással az Szjt. 20. § (2) bekezdésének és 22. § (1) bekezdésének a lefoglaláskor hatályos és a 2005. évi CLXV. törvény 19. §-ával módosított rendelkezéseit és kiemelte, hogy a bejelentési és jogdíjfizetési határidő az adott esetben nem telt le.

Változatlan álláspontja szerint jogdíjfizetésre a szlovák kereskedő lett volna köteles.

A fellebbezési tárgyaláson kérdésre úgy nyilatkozott, hogy a fellebbezést a részletes indokolásban kifejtettek szerint tartja fenn, és az ítélet megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását kéri. A fellebbezés kiegészítésében kifejtett jogi álláspontját fenntartva hangsúlyozta, hogy a lefoglalás napján érkezett az áru és a lefoglaláskor az alperes a számlát is felmutatta a rendőröknek. A lefoglalást egyébként törvénysértőnek tartotta, mivel az aznapi beszállításra tekintettel még nem járt le a bejelentésre nyitva álló határidő.

A bejelentést az alperes azóta elvált férje még aznap megtette, de tévesen, mert a lefoglalással az adathordozók az alperes birtokából a lefoglalással és a Szlovákiába való kiszállítással kikerültek. Arra is változatlanul hivatkozott, hogy a fizetési meghagyásra kézzel írt ellentmondásban nem az a szó szerepel, hogy „kiszállítottam”, hanem az hogy „kiszállítottam”.

A fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra megjegyezte, hogy a fellebbezésében új tényre, bizonyítékra nem hivatkozott. További érvelése szerint a rendőrök a fellelhető teljes mennyiséget lefoglalták, tehát a jogdíjfizetés ellenében átvett címkéket nem volt mire ragasztani.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Kiemelte, hogy a fellebbezés indokolatlanul túllépi a Pp. 235. § (1) bekezdésének tartalmi követelményeit, mert az elsőfokú eljárásban egyféle módon magyarázott tényeket más összefüggésben és más magyarázattal adja elő, anélkül, hogy ennek okát leírná vagy bizonyítási indítványt tenne.

Az alperes az elsőfokú eljárásban fenntartott nyilatkozatát visszavonta és olyan új tényállításokat tett, amelyekről már tudomással kellett volna bírnia az elsőfokú eljárásban is. Értékelte az alperesi előadások ellentmondásosságát, valamint

részletezte, hogy az Szjt. módosítását megelőző bírói gyakorlat is megállapíthatónak tartotta a díjfizetési kötelezettséget azon tapasztalati tény alapján, hogy az értékesítési helyen tartott üres adathordozót a kereskedő forgalmazni szándékozik. A perbeli időszakot követően hatályba lépett módosítás azokra az esetekre adott megoldást, amikor a tényleges értékesítés helyétől elkülönült helyen történt a raktározás és jogdíj-elkerülési céllal ellenőrizhetetlen módon innen történt az eladott mennyiség folyamatos pótlása is.

Ellenkérelmének kiegészítése körében azzal érvelt, hogy a 930 688 forintos követelésrészre vonatkozóan a fellebbezés elkésett, illetve arra utóbb a fellebbezés nem volt kiterjeszthető. Az alperes házastársa által átvett hologramos címkék vonatkozásában azt emelte ki, hogy ezek egy korábbi bejelentéssel függnek össze. A jogdíjfizetési kötelezettségre irányadó határidő a végső határidő, a bejelentésnek azt meg kell előznie.

A másodfokú bíróságnak elsősorban arra a kérdésre kellett választ adnia, hogy a felperes melyik fellebbezését kell hatályosnak tekinteni, következésképp melyik fellebbezési kérelem az irányadó. Az iratokból kitűnően a 2011. július 22-én érkezett 25. sorszámú fellebbezés a perben vitatott 2 717 370 forint és járulékai tekintetében előterjesztett kereset elutasítására irányult. Az irat a részletes indokolásra vonatkozó határidő hosszabbítási kérelmet is tartalmazott, valamint az alperes illetékfeljegyzési jog engedélyezését is kérte. Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság 26. sorszámú végzésében felhívta az alperest fellebbezési illeték lerovására, illetőleg a költségkedvezmény engedélyezése végett a vagyonnyilatkozati nyomtatvány hiánytalan kitöltésére, valamint a fellebbezés részletes indokolására.

A 2011. október 6-án érkezett fellebbezés kiegészítésben az alperes az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelmében támadta, visszavonva az elsőfokú eljárás során a 930 688 forintos jogdíjra megfizetésére vonatkozó elismerő nyilatkozatát.

Ezeket a körülményeket a másodfokú bíróság nem a fellebbezés kiegészítés elkésettsége körében értékelte, hanem a Pp. 247. § (2) bekezdésében foglaltakat látta alkalmazhatónak. E rendelkezés kimondja, hogy a fellebbezési, illetőleg a csatlakozó fellebbezési kérelmet az első fokú ítéletnek fellebbezéssel, illetőleg csatlakozó fellebbezéssel nem érintett részére nem lehet kiterjeszteni. Egyébként a fellebbezési, illetőleg a csatlakozó fellebbezési kérelmet - a tárgyalás bezárásáig - meg lehet változtatni.

A fellebbezési kérelem kiterjesztésének tilalmából következik, hogy a másodfokú bíróság az elsőként megjelölt fellebbezési kérelem tekintetében döntött, vagyis az elsőfokú ítélet nem fellebbezett részének tekintette az elsőfokú eljárásban elismert 930 688 forint és járulékai megfizetésére való kötelezést.

A másodfokú bíróság itt jegyzi meg, hogy az elsőfokú ítéletnek a teljes terjedelmében való felülbírálata esetén sem lett volna eredményesen vitatható az elismert összeg, mivel az alperes semmivel nem támasztotta alá, hogy házastársa a bejelentés során tévedett. Az alperes „tévedés”-nek a fizetési kötelezettség fennállására vonatkozó - egyébként helyes - vélekedését jelölte meg.

Az előbbiek szerint értelmezett fellebbezési kérelem alapján a másodfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a fellebbezés nagyobb részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a feltárható adatok alapján helyesen állapította meg a tényállást, megfelelően jelölte meg az alkalmazott jogszabályt, bár helytelenül annak később hatályos állapotát ismertette, de a levont következtetésével nem egészében értett egyet a másodfokú bíróság az alábbiak szerint.

Az alperes helyesen hivatkozott arra, hogy az Szjt. 20. § (2) bekezdését, illetőleg 22. § (1) bekezdését az egyes törvényeknek az iparjogvédelmi és a szerzői jogok érvényesítésével összefüggő módosításáról szóló 2005. évi CLXV. törvény módosította. Mivel e törvényt az Országgyűlés 2005. december 19-ei ülésnapján fogadta el és a hatályba lépés időpontjául 2006. január 1-jét jelölte meg, a perbeli időszakban keletkezett jogdíjigény kapcsán a korábbi rendelkezések irányadók, amelyek a következők.

Az Szjt.-nek a perbeli időszakban, 2005. május 10-től 2005. december 31-ig terjedő időben hatályos 20. § (1) bekezdése értelmében - egyebek mellett - a kép- vagy hanghordozón forgalomba hozott művek szerzőit, előadó-művészi teljesítmények előadóművészeit, továbbá filmek és hangfelvételek előállítóit műveik, előadó-művészi teljesítményeik, illetve filmjeik és hangfelvételeik magáncélú másolására tekintettel megfelelő díjazás illeti meg.

A (2) bekezdés alapján az (1) bekezdésben említett díjat az üres kép- és hanghordozó gyártója, külföldi gyártás esetén pedig a jogszabály szerint vám fizetésére kötelezett személy, vagy - vámfizetési kötelezettség hiányában - egyetemlegesen a hordozót az országba behozó személy és az azt belföldön először forgalomba hozó személy köteles az irodalmi és a zenei művekkel kapcsolatos szerzői jogok közös kezelését végző szervezethez a vámkezelés befejezésétől, vámfizetési kötelezettség hiányában pedig a forgalomba hozataltól, illetve a vámfizetés befejezésétől számított nyolc napon belül megfizetni.

Az Szjt. ugyanakkor hatályos 22. § (1) bekezdése szerint, aki a 20. §-ban meghatározott üres kép- vagy hanghordozót, vagy a 21. §-ban meghatározott készüléket üzletszerűen gyárt, vámfizetési kötelezettség nélkül az országba behoz, vagy az így behozott hordozót először belföldi forgalomba hozza, illetve, aki ilyen kép- vagy hanghordozó vagy készülék behozatala miatt jogszabály szerint vám fizetésére kötelezett, minden naptári hónap tizedik napjáig köteles tájékoztatni a közös jogkezelő szervezetet a forgalomba hozott vagy behozott mennyiségről, továbbá a hordozó vagy a készülék fajtájáról. A közös jogkezelő szervezet további felvilágosítást kérhet a forgalomba hozatali adatokról és a beszerzési forrásokról; a reprográfiára szolgáló készüléket ellenérték fejében üzemeltetőtől pedig a megfelelő díj megállapításához szükséges adatok szolgáltatását kérheti.

A (2) bekezdés kimondja, hogy az (1) bekezdésben szabályozott tájékoztatási, felvilágosítási és adatszolgáltatási kötelezettség teljesítésének - akár részleges - elmulasztása esetén az egyébként járó díjazáson felül a közös jogkezelő szervezet

többletköltségeinek fedezésére költségátalányt kell fizetni, amelynek összege a fizetendő díj összegével egyezik meg.

Ezen irányadó rendelkezéseknek alapján a felperes bizonyítási körébe tartozott annak alátámasztása, hogy az alperes abba a személyi körbe tartozik-e, amely az üres kép- vagy hanghordozó tekintetében jogdíjfizetésre köteles, és hogy a jogdíjat nem fizette meg.

Az alperesnek ezzel szemben ellenbizonyításra volt lehetősége a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint, tehát érvelhetett azzal, hogy jogdíjfizetésre okot adó esemény nem történt, illetve nem tartozik azok közé, akik jogdíjfizetésre kötelezettek, de igazolhatta azt is, hogy a jogdíjfizetési kötelezettségének eleget tett.

Ezeknek az elveknek a mentén megállapítható, hogy az alperestől 2005. augusztus 31-én 6552 db üres DVD lemezt és 2367 db üres CD lemezt foglaltak le matrica nélkül, valamint, hogy aznap az alpereshez érkezett 4465 db üres DVD és 1700 db üres CD lemez, amelyek ellenértékét az azonos napon kiállított számla tartalmazta. Az is tényszerű, hogy 2005. augusztus 31-ei kelettel az alperes jogdíjelszámolásra 4465 db DVD és 1700 db CD lemezt jelentett be.

Mindezekből az adatokból az következik, hogy - amint azt az elsőfokú bíróság is helyesen megállapította - a szlovák eladó által kiállított számlában megjelölt adathordozók számszerűleg megegyeznek a felperes felé tett bejelentésében foglalt mennyiségekkel. Az is bizonyított volt a felperes részéről, hogy ugyanazon a napon az alperesnél ennél nagyobb mennyiségben matrica nélküli üres hordozókat foglalt le a rendőrség.

Az elsőfokú bíróság azonban a továbbiakban tévedett, amikor mindezek alapján az alperes terhére arra a következtetésre jutott, hogy a bejelentett mennyiség nem képezte részét a lefoglalt mennyiségnek és azt azon felül kell figyelembe venni.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság okszerűtlenül mérlegelt, amikor rendelkezésre álló adatok alapján az alperes terhére úgy foglalt állást, hogy a lefoglalt mennyiség és az elismert mennyiség összeadandó az üres kép- és hanghordozók számának megállapításánál. Abból ugyanis, hogy az azonos napon kelt számlában írtak és a bejelentésben írtak megegyeznek, valamint, hogy a rendőrhatalóság aznap valamennyi, a piacon az alperesnél fellelhető mennyiséget lefoglalta, nem következik, hogy a lefoglalt mennyiség nem tartalmazta a bejelentett mennyiséget. A felperes tehát bizonyítani tudta, hogy a rendőrség milyen mennyiségű adathordozót foglalt le az alperesnél, de hogy ugyanazon a napon az alperes birtokában további, a bejelentés szerinti mennyiségű hordozó is lett volna, az nem volt igazolt. Ezért a jogdíj igény a lefoglalás szerinti mennyiség tekintetében alapos. Ezen belül számítható az alperes által elismert mennyiség, amelyet nem terhelt költségátalány, míg az előlotti részre a bejelentési kötelezettség elmulasztása miatt alapos a költségátalány iránti igény is.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg azt, hogy az alperes azok közé a személyek közé tartozik, akik „forgalomba hozónak” minősülnek és teljes

egészében oszthatók az ítéletben és a fellebbezési ellenkérelemben ezzel kapcsolatban kifejtettek érvek. Nem életszerű, hogy az alperes a piac elárusítóhelyén elzárva, nem forgalomba hozatal céljából hanem más okból tartott üres adathordozókat. A jogalkotó a jogfejlesztő bírói gyakorlatot követve gondoskodott a törvényszöveg pontosításáról.

Az alperes sikertelenül érvelt azzal is, hogy azért nem tartozik jogdíjfizetési kötelezettséggel, mert nem minősül tulajdonosnak a halasztott fizetésben történő megállapodás okán. A fizetésre kötelezett nem feltétlenül tulajdonos, hiszen az is egyetemleges kötelezettséggel tartozik a törvény rendelkezései szerint, aki az országba az adathordozót behozza és az is, aki vámfizetésre kötelezett. A kötelezettség fennállása tehát nem függ a tulajdonosi minőségtől. Meg kell jegyezni azt is, hogy az alperes egyébként a halasztott fizetésben való megállapodást ugyan igazolta, de az nem azonos a tulajdonjog fenntartással.

Annak sincs jelentősége, hogy az alperes kikerült a dolgok birtokából részben a lefoglalás kapcsán, részben pedig amiatt, hogy az adathordozókat visszaszállította vagy visszaszállíttatta Szlovákiába. A fellebbezési ellenkérelem megalapozottan hivatkozott arra, hogy az adott esetben az ún. reexport megállapíthatóságára vonatkozó bizonyítékok elégtelenek voltak.

A szlovák kereskedő fizetési kötelezettségére utaló alperesi előadás pedig azért volt súlytalan, mert az Szjt. 20. § (1) bekezdése egyetemleges fizetési kötelezettséget írt és ír elő.

A felperes tehát bizonyította, hogy az alperes jogdíjfizetési kötelezettsége a lefoglalt mennyiség tekintetében fennáll, amellyel szemben az alperes nem tudta kimenteni magát annak igazolásával, hogy a jogdíjat megfizette. A házastársa által átvett hologramok ugyanis - amint arra az ellenkérelem is helyesen hivatkozott - egy korábbi időszakra vonatkozó bejelentéshez kapcsolódtak.

A kifejtettek alapján a másodfokú bíróság számítási módja a következő: a 6552 db DVD lemezből bejelentett 4465 db-ot levonva 2087 db a jogdíjfizetési kötelezettség alá eső lemez. A CD lemezek esetében 2367 db-ból levonva a bejelentett 1700 db-ot, 667 lemez adódik.

A Magyar Közlöny 2005. évi 10. számában megjelent, „Ü 05” jelű, a magáncélú másolásokra tekintettel 2005. évre megállapított üres hang- és képhordozó jogdíjakról szóló közleményben foglaltak szerint DVD lemezenként 150, míg CD lemezenként 44 forintot kell figyelembe venni, ehhez adódik az általános forgalmi adó, amely a jelenlegi fizetési kötelezettségre tekintettel nem a jogdíjfizetési értesítőben szereplő 15 %, hanem 27 %.

A 2087 db DVD lemezre áfával együtt 397 574 forint számítható fel, míg a 667 db CD lemezre 37 272 forint. A mindösszesen 434 846 forint után azonos összegű költségátalány is jár az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtettek szerint, az Szjt. 22. § (1) bekezdése alapján. A lefoglalt, de be nem jelentett mennyiség alapján tehát az alperes fizetési kötelezettsége 869 692 forint összegig áll fenn. A felperest ezen felül értelemszerűen megilleti a nem fellebbezettnek tekintett 930 688 forint és mindezek járulékai.

A másodfokú bíróság megjegyzi, hogy az előzetesen végrehajtható elsőfokú bírósági rendelkezés sem minősül a kereseti kérelem korlátain való túlterjeszkedésnek, mert a Pp. 231. §-a kötelező rendelkezést tartalmaz, alkalmazása nem függ a felperes kereseti kérelmétől vagy egyéb nyilatkozatától.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatta és a marasztalás összegét leszállította a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján.

Ennek folytán módosítani kellett az elsőfokú perköltségre vonatkozó rendelkezést, amelynek alapja a Pp. 81. § (1) bekezdése volt.

A másodfokú eljárásban a pertárgy értékeként a Fővárosi Ítéltábla a 2 717 370 forintot tekintve rendelkezett a felperest megillető perköltségről a Pp. 239. § és 78. § (1) bekezdése szerint. Az ügyvédi munkadíjat a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja szerint vette figyelembe azzal, hogy alkalmazta a 3. § (5) bekezdését is. Az alperes alanyi áfa-mentes, ezért megítélt összeg áfát nem tartalmaz.

A le nem rótt fellebbezési illeték összegét a Fővárosi Ítéltábla a felek között a pernyertesség-pervesztesség felperesre kedvezőtlenebb 1/3-2/3 arányban megosztotta és a feleket eszerint kötelezte annak megfizetésére.

, 2012. február 16.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Fülöp Györgyi s.k.
előadó bíró

. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző